

sikreste Indtægter. Med disse Ord vil jeg tillade mig at anbefale Udvalgets Flertals Forslag under Nr. 27.

Der er en hel Række Forslag, som jeg ikke skal gøre nogen Bemærkning til, kun i sin Almindelighed vil jeg sige, at jeg i alt væsentligt slutter mig til den ærede Ordførers Udtalelser om dem næsten paa alle Punkter, undtagen, hvor jeg finder Anledning til at gøre Indsigelse.

Jeg er Medforslagsstiller til Vædringsforslag Nr. 31, men tør nok vente, at det ærede Medlem, der har taget Initiativet hertil, vil motivere det nærmere, og dermed forlader jeg ogsaa dette Vædringsforslag.

Den højtærede Formand har sagt, at Forslag Nr. 32 vil komme til Forhandling under et andet Afsnit. — Jeg nærer varm Sympati for den ærede Ordførers Udtalelser om Vædringsforslag under Nr. 33 og tiltræder dem ganske.

Jeg vil tillade mig at sige et Par Ord om Vædringsforslag under Nr. 34 angaaende Spillekort. Da jeg saa i Lovforslaget, at Spillekort vare satte til en Told af 1 Kr. Bundet, medens deres Stempelafgift var 16 Øre pr. Spil, fandt jeg straks, at det var en forunderlig Fordeling mellem Guberne til Fabrikanten og til Statskassen, og tillod mig da i Udvalget at foreslaa, om man ikke simpelt hen skulde bytte disse Tal om. Jeg haaber, at jeg ikke begaar nogen utilladelig Indiskretion ved at sige, at dette Forslag til min Forundring fandt en næsten udelt Sympati i Udvalget, idet man dog henstillede til mig, naar jeg stillede Vædringsforslag, da at gøre dette saaledes, at der blev en Omblytning i Tallene, saa at det i Stedet for at blive 16 Øre pr. Bund i Told og 1 Kr. i Stempelafgift, blev 20 Øre i Told og en halv Krone i Stempelafgift. Jeg tog dette til Følge navnlig i Forventning om, at saa omtrent det hele Udvalg vilde slutte sig dertil. Ved senere Overvejelse have adskillige Medlemmer dog fundet, at det ikke var rigtigt. Jeg tror ligesom den ærede Ordfører, at det er en ganske rar lille Bindtægt, man derved kunde skaffe Statskassen. Men jeg tror ogsaa, at man ikke gør de ærede Kortspillere stor Uret derved, thi man maa jo ikke glemme, at samtidig med, at vi forhøje Afgiften til Staten, forringer dette Forslag Toldafgiften, saa at det ikke vil være nogen meget stor Fordyrelse for Kortspillerne her i Landet, om end der ganske sikkert sker den store Forandring, at Statskassen faar mere og Fabrikanterne mindre. Jeg lægger ikke

nogen overordentlig stor Vægt paa dette Forslag, men jeg har dog villet gøre Rede for det, og jeg henstiller til ærede Medlemmers Overvejelse, om en saadan Fordeling ikke vilde være formaalstjenligere end den anden. — Vædringsforslaget under Nr. 36 har jeg allerede berørt ved Omtalen af Nr. 34. — Vædringsforslaget under Nr. 35 maa jeg stemme imod, da det strider imod de andre af mig forsvarede Forslag.

Jeg kommer nu til en Række af Forslag, der angaa Ris, og jeg maa her udtale, at det Mindretal, for hvilket jeg hidtil har ført Ordet, har aldeles unbladt at stemme over de tre Positioner: Ris, Petroleum og Sukker, væsentligt af den Grund, at disse Vædringer behandles i et andet, meget omtalt Lovforslag. Vi vilde foreløbig afvente at tage nogen som helst Position overfor disse Sager. Jeg skal dog benytte Lejligheden til samtidig at sige med Hensyn til det Vædringsforslag, som findes ved Sukkeret, at Sukkerindustrien har Mindretallets varme Sympati, og naar det ikke har kunnet eller villet tiltræde det stillede Forslag, er det væsentligt eller maaste udelukkende sket af den af mig nævnte Grund.

Vædringsforslag under Nr. 41 har den ærede Ordfører motiveret saa godt, at jeg intet har dertil at tilføje. Det samme gælder om muligt i endnu højere Grad om Vædringsforslag Nr. 42.

Jeg kommer derimod nu til det under Nr. 43 af et lille Mindretal stillede Forslag, med Hensyn til hvilket jeg ikke nærer synderligt Haab om, at det vil gaa igennem. Skønt det i og for sig synes at være rettet imod Haandværkerne, er dets egentlige Hensigt, at det skulde være til Nytte og Gavn for dem. Sagen er nemlig, at den nuværende Beskyttelse er 2 Mark eller 66 Øre pr. Bund, og at Lovforslaget har foreslaaet dette sat op til 1 Kr. pr. Bund, nemlig af Fodtøj, det er det, der her er Tale om. Mindretallet har næret Frygt for, at en Forhøjelse til 1 Kr. kunde bewirke Anlægget af Skotøjsfabrikker i stor Stil her i Landet, og at Haandværket derved kunde faa en meget nærgaaende Konkurrence. Vi have derimod troet, at en mere moderat Forhøjelse fra 66 Øre til 75, der jo ikke er saa ganske ubetydelig, maaste nok vilde kunne taales uden at fremkalde Fabrikantlæg til Skade for Haandværket. Desværre er jeg bange for, at Haandværkenes nærmeste Repræsentanter ikke vilde godkende dette Resonnement; men saa faar man jo finde sig derti. Saa har man kun viist sin gode Villie og maaste sin Mangel paa Sagkund-